

FESTIVAL
D'ARQUITECTURES
DE BARCELONA

REALITAT AUGMENTADA

Elisenda Solsona

Arc de Triomf / Ciutadella

QUEER DE TRIOMF

ESTRUCTURES ORGÀNIQUES

A la matinada,

quan la ciutat dorm, quan la boira és molt baixa i densa i circulen pocs avions, quan fa una calor estranya d'inici de dia, però el sol encara no ha sortit, quan la pols enganxosa i microscòpica de la contaminació balla suspesa per petits corrents d'aire sota els fanals i els llums de neó,

se sent la respiració grandiloqüent de la cúpula que cobreix una part de la Ciutadella.

Els moviments ressonen per tots els carrers de la ciutat.

La cúpula s'expandeix i es contrau al ritme de cada inspiració, de cada expiració.

Les estructures corbes i elàstiques que l'envolten són les costelles que acompanyen amb dolçor el moviment respiratori.

Moviment que insufla vida als habitants de la ciutat que dormen plàcids suant son i pol·lució.

A dins la cúpula, les branques entortolligades dels arbres són els bronquis que vibren i es tensen emetent oxigen.

Els troncs engoleixen impertèrrits el diòxid de carboni empastifat.

La cúpula es dilata i es contrau compassada, sense parar, en aquestes hores de silenci estrany.

De silenci buit, espectral.

El passeig cobert de vidre que surt de la cúpula de la Ciutadella cap al nord és la tràquea que transporta l'aire tebi i selvàtic a una velocitat constant.

Gotetes de condensació.

I, ho sentiu? És la fressa de les fulles dels til·lers que ressegueixen el passeig cobert.

Fins a arribar a l'Arc.

A la boca.

I, d'allà, mireu.

D'allà surten milers i milers de tubs diminuts d'un mil·límetre de diàmetre.

Circulen per sota la ciutat com un laberint fins a introduir-se als narius dels habitants que dormen dòcils regenerant l'oxigen de les seves venes contaminades.

Però fixeu-vos.

Això ens interessa.

A la part sud de la cúpula.

D'allà també emergeix un túnel d'aire purificat fins a la part inferior de la Ciutadella.

Que connecta amb
l'hivernacle
i l'umbracle.

Fa molts anys que es van construir. De fet, ara, aquesta primavera, els començaran a rehabilitar.

Però tornem aquí, tornem a aquest paisatge. Mireu:

Sentiu com bateguen els fetus a l'hivernacle?

Sentiu com enraonen els ancians a l'umbracle?

Si mireu bé, veureu que des de l'umbracle surt un tub cap a l'hivernacle.

Totes les converses ancestrals recorrent-lo.

Històries antigues, centenàries.

Les veus flàccides, velles i enrogallades envolten els fetus de diferents setmanes de gestació, s'escolen per les seves orelles diminutes que s'estan formant dins d'aquesta estructura de vidre plena de líquid amniòtic.

Les veus s'introdueixen en aquests cossos gairebé transparents, omplint-los de saviesa popular.

I a vegades, entremig de les converses, els ancians avisen:

hem fet tard,

hem fet tard. Ho sentim molt.

Tot això ho hauríem pogut explicar abans.

I mireu, allà, un altre tub surt en direcció contrària, cap a l'umbracle.

Tota l'energia electrificant i poderosa dels fetus cap als ancians que els dona la vitalitat i el vigor per continuar conversant i transmetent instants de tota una vida i de moltes d'anteriors adherides a la seva memòria.

L'energia dels fetus vibra:

Gràcies, gràcies.

Us hauríem hagut d'escoltar abans.

Aquí teniu, tota la força per explicar-nos-ho tot.

Som aquí.

Tot continua.

Dos cordons umbilicals que es comuniquen.

Que s'alimenten.

Apago la pantalla, ja. Heu agafat apunts?

Això està passant d'aquí a molts, molts anys. Tenim la gran sort que ho podem visualitzar. Ens agradaria que el que acabeu de veure quedés només com una metàfora del que necessitem.

Una al·legoria macabra del camí que hem de seguir.

Convivim tres generacions, d'aquí a uns anys potser arribem a quatre, a cinc.

Els necessitem. Ens necessiten. Els necessiten.

Intentem edificar aquests ponts entre generacions,
abans, molt abans que hàgim d'arribar al moment en què una cúpula boscosa
ens subministri l'aire per continuar vivint.

Elisenda Solsona Margarit. Escriptora i professora de secundària. Elisenda Solsona (Olesa de Montserrat, 1984) és escriptora i professora de secundària. Actualment viu a Barcelona. És llicenciada en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra i en Comunicació Audiovisual per la Universitat de Barcelona. Va estudiar el màster d'Esriptura Cinematogràfica a la Universitat Autònoma de Barcelona i ha realitzat diversos cursos d'escriptura a l'Obrador de la Sala Beckett i a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Ha participat en diverses antologies i ha col·laborat en projectes musicals, audiovisuals i teatrals. Ha publicat *Cirurgies* (Voliana Edicions, 2016) i *Satèl·lits* (editorial Males Herbes, 2019) i ha participat en el recull de relats *The Valancourt Book of World Horror Stories* (editorial Valancourt, 2020) amb el conte *Mechanisms* (traducció de Mara Faye Lethem del conte *Engranatges* dins de *Satèl·lits*).